

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 724/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 8 lipca 2020 roku sygn. akt II K 575/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		I. K. (1) świadczący na podstawie umowy Nr (...) z dnia 1 września 2009 roku na rzecz Zakładu (...) (...) (...) SPÓŁKA JAWNA prace w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, nie był informowany przez oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) ani też przez żadnego z ich pracowników, o zawarciu umowy przechowania stali konstrukcyjnej, a przed zaistnieniem przedmiotowego wypadku przy pracy wizytując zakład w ramach swoich obowiązków nie zaobserwował	uzupełniające zeznania świadka I. K. (1)	(...) odwrót - (...)

		transportów i rozładunku towarów wielkogabarytowych ani też magazynowania takowych na jego obszarze.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	uzupełniające zeznania świadka I. K. (1)	Zeznania świadka w zakresie ustalonego na ich podstawie faktu zasługują na wiarę. Charakter wykonywanej przez I. K. (1) na rzecz spółki oskarżonych pracy, a przede wszystkim świadczenie jej w zależności od zaistniałych potrzeb, powodowały jego sporadyczną obecność na terenie zakładu, a tym samym nie sprzyjały		

		zdobyciu szybkiej i pełnej orientacji co do rozszerzanego zakresu działalności gospodarczej.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza prawa materialnego, a mianowicie:</p> <p>- art. 220 & 1 k.k. poprzez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że odpowiedzialność pracodawcy określona wskazaną normą ma charakter absolutny i jest niezależna od tego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

czy podjął działania
zmierzające do
zapobieżenia
skutkowi w postaci
narażenia
pracownika na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu,

- art. 207 &
1 k.p. poprzez
błędną wykładnię
polegającą na
przyjęciu, że
pracodawca
odpowiada za
działania i
zaniechania osób,
którym powierzył
pełnienie funkcji w
zakresie
egzekwowania oraz
kontroli przepisów
BHP w zakładzie
pracy jak za swoje
własne,

- art. 157 & 1 i 3 k.k.
poprzez niewłaściwe
zastosowanie,
pomimo braku
możliwości
obiektywnego
przypisania
zachowaniu
oskarżonych R. S.
(1) i R. S. (2)
jako pracodawcom
skutku w postaci
naruszenia
czynności narządu
ciała lub rozstroju
zdrowia
pokrzywdzonych -
wobec dopełnienia
przez pracodawców
wszystkich

	czynności jakie były możliwe w celu zapewnienia właściwego poziomu bezpieczeństwa,			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Zarzut jest chybiony i nie podlega uwzględnieniu. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny prawnokarnej zachowania oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) objętego zarzutem aktu oskarżenia. Obaj wymienieni jako pracodawcy - właściciele Zakładu (...) (...) (...) SPÓŁKA JAWNA, należą do kręgu osób, których zakres obowiązków wykracza poza dbanie o własne bezpieczeństwo i nakłada obowiązki względem zatrudnianych grup pracowników (stosownie do art. 207 & 1 k.p.). Cięży zatem na nich nałożony dyspozycją art. 2 k.k. i jasno wynikający z art. 220 & 1 k.k. szczególny prawny obowiązek zapobiegnięcia skutkowi, gdyż są</p>				

osobami, które w stosunku do bezpieczeństwa pracowników pozostają gwarantem nienastąpienia negatywnych skutków.

Sąd rejonowy prawidłowo przyjął zaistnienie związku normatywnego pomiędzy ustalonym zaniechaniem oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) poprzez rzeczywiste niedopełnienie przez nich obowiązków gwaranta niewystąpienia skutku a skutkiem w postaci narażenia pokrzywdzonych S. M. i B. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (a więc następstw z art. 156 K.k.) oraz dalszym skutkiem w postaci nieumyślnego spowodowania obrażeń ciała w postaci naruszenia czynności jego narządów, trwającego dłużej niż siedem dni, kwalifikowanego przepisem art. 157 & 1 i 3 k.k.

Ustalenie owego związku zostało poprzedzone

przeprowadzoną przez sąd merytoryczny analizą wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, w tym wyników kontroli Inspektora Pracy Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowego Inspektoratu Pracy w Ł. Oddział w P. M. K. (1) i opinii specjalistycznej biegłego z zakresu BHP w zakresie budownictwa powszechnego i komunalnego oraz budownictwa (...), która to ocena doprowadziła do prawidłowych ustaleń w kwestii naruszenia przez oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) obowiązku dbania o bezpieczne i higieniczne warunki pracy swoich pracowników, tych którzy mieli wykonywać zadania związane z rozładunkiem towarów nietypowych (o dużej masie, objętości, długości), planowane i przewidywane w związku z zwartą przez pierwszego z wymienionych w dniu 01. 09. 2016 roku umową przechowania stali

konstrukcyjnej w ilości 50 ton. Mimo przejścia nowych obowiązków będących konsekwencją wspomnianej umowy nie podjęli bowiem żadnych działań organizacyjnych aby zapewnić bezpieczną pracę przy rozładunku, przemieszczaniu i magazynowaniu dłuźcy, gdyż nie spowodowali opracowania procedury rozładunku, przemieszczania i magazynowania dłuźcy i nie zaznajomili z nią pokrzywdzonych, a konkretnie:

- zaniechali doboru odpowiednich maszyn do specyfiki i warunków w miejscu pracy

(ponieważ wiązka płaskowników przeznaczonych do rozładunku była usytuowana w naczepie poza zasięgiem wideł użytego do rozładunku wózka jezdniowego należało dobrać właściwy środek techniczny jakim byłaby ładowarka teleskopowa - taką dysponowała firma

oskarżonych
zgodnie z informacją
zawartą w instrukcji
transportu
wewnątrzzakładowego
i magazynowania,
jako urządzenie
dźwigowe
wyposażone w
osprzęt pomocniczy
montowany do
wysięgnika - widły
i hak zaczepowy
na widłach do
zawieszania
ładunków;

wózek widłowy (...)
typ (...) został użyty
niezgodnie z jego
przeznaczeniem,
wynikającym z
instrukcji obsługi,
przewidującą
wykorzystanie go
do transportowania
ładunków ułożonych
starannie i
bezpiecznie na
widłach - dłużycą
nie mogła być
transportowana na
widłach z uwagi
na dużą długość
i niestabilność na
widłach - oraz do
holowania przyczep,
tylko jeżeli zostały
przeznaczone do
tego celu przez
producenta oraz jeśli
były wyposażone w
odpowiednie
zaczepy przyczepy;

wiązka
płaskowników
stalowych o długości
6 metrów
usytuowana na

naczenie samochodu ciężarowego nie spełniała warunków przyczepy do holowania przez wózek widłowy, a użyty pas parciany łączący wiązkę z tyłem wózka nie spełniał warunków do holowania ładunków),

- zaniechali ustalenia strefy niebezpiecznej, przez którą należało rozumieć strefę o obrębie wokół maszyny, w której występuje ryzyko dla zdrowia lub bezpieczeństwa pracownika, a w której nie mogą przebywać inne osoby poza kierowcą maszyny,

- zaniechali wytypowania stanowiska sygnalisty w sytuacji zaistnienia zagrożeń wynikających ze współpracy operatora maszyny z pracownikiem współpracującym przy rozładunku,

- zaniechali opracowania instrukcji stanowiskowych, wskazujących czynności jakie należy wykonać przed rozpoczęciem danej pracy, zasady i

sposoby
bezpiecznego
wykonania pracy
oraz zasady
postępowania w
sytuacjach
awaryjnych
stwarzających
zagrożenia dla życia
lub zdrowia
pracowników oraz
nie zaznajomili z
nimi pracowników
wykonujących
czynności
rozładunku,
przemieszczania i
magazynowania
dłużycy,

- zaniechali
opracowania ocen
ryzyka zawodowego
na stanowisku
rozładunku,
przemieszczania i
magazynowania
dłużycy oraz
zaznajomienia z
nimi pracowników
wykonujących te
czynności,

- zaniechali wpisania
do zakresu
obowiązków
odpowiednich
pracowników
czynności
związanych z
rozładunkiem,
przemieszczaniem i
magazynowaniem
dłużycy,

- zaniechali
adekwatnego
przeszkolenia
pracowników w
zakresie BHP, w

szczegółności w zakresie szkolenia stanowiskowego przygotowującego pracownika do wykonywania pracy przy rozładunku, przemieszczaniu i magazynowaniu dłuźcy oraz sprawdzającego jego wiedzę i umiejętności z zakresu wykonywania pracy zgodnie z przepisami oraz zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy.

Instrukcja transportu wewnątrzzakładowego i magazynowania (załącznik B) została uzupełniona dopiero po przedmiotowym wypadku przy pracy w dniu 05. 12. 2016 roku poprzez opracowanie procedury rozładunku, załadunku transportów materiałów nietypowych (załącznik nr 1 G) oraz szczegółowych zasad stosowania znaków i sygnałów bezpieczeństwa (załącznik nr 2 G), w wykonaniu zaleceń inspektora Państwowej Inspekcji Pracy, przy czym jak wskazuje opinia

biegłego J. C. (karta 221) procedura objęta załącznikiem nr 1 była w dalszym ciągu w okresie opiniowania niezgodna z instrukcją obsługi i (...) wózka jezdniowego podnośnikowego firmy (...) typ (...), gdyż wbrew tej ostatniej wózek widłowy w opracowanej procedurze pełni funkcję dźwigu, w którym hak zaczepowy to widły wózka, co jest niedopuszczalne z przyczyn już omawianych. W konsekwencji sposobu uzupełnienia instrukcji transportu wewnątrzzakładowego i magazynowania sporządzony został z dniem 06.12.2016 roku Aneks - Karta oceny ryzyka zawodowego - prace przy rozładunku konstrukcji stalowych (karta 15 - 18 załącznika E - ocena ryzyka zawodowego na stanowisku kierowca wózka widłowego).

Wbrew stanowisku obrony do uznania sprawstwa i winy oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) nie doszło z obrazą

prawa materialnego
albowiem ww.
wyczerpali wszystkie
znamiona z art.
220 & 1 k.k.
gdyż ich zaniechania
naruszające
obowiązki
wynikające z
przepisów i zasad
BHP w zakresie
prawidłowego
organizowania
pracy, już
doprowadziły do
sytuacji narażenia
pracowników na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. Owo
niebezpieczeństwo
zostało wywołane
przez oskarżonych
na skutek
wyszczególnionych
powyżej zaniedbań
organizacyjnych.
Dopuszczenie do
pracy pracowników
nieprzygotowanych,
nieposiadających
wiedzy i
umiejętności do
wykonywania
czynności
związanych z
rozładunkiem
wielkogabarytowych
towarów, samo przez
się powodowało
stan zagrożenia dla
tych pracowników,
znajdujących się w
obszarze działania
użytego wózka
widłowego, który
to stan był
tego rodzaju, że

bez wystąpienia dalszych okoliczności skutek mógł się zrealizować. Owo niebezpieczeństwo skutków z art. 220 & 1 k.k. wystąpiło zatem niczym jeszcze zaistniał wypadek przy pracy, było tylko odsunięte w czasie. Omówione zaniechania oskarżonych pozostawały w związku z zawinionym naruszeniem reguł ostrożności i w tym konkretnym układzie sytuacyjnym wywołały stan bezpośredniego niebezpieczeństwa dla pokrzywdzonych. Gdyby oskarżeni jako pracodawcy odpowiedzialni za stan BHP (test *conditio sine qua non* będący punktem wyjścia do badania związku przyczynowego decydującego o odpowiedzialności karnej sprawcy według tzw. teorii równowartości przyczyn) zrobili to co do nich należało to nie doszłoby do narażenia pokrzywdzonych pracowników na bezpośrednie

niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 08. 12. 2017 roku sygn. akt IV KK 104/17 typ czynu określony w art. 220 § 1 i 2 KK jest przestępstwem materialnym, którego skutkiem – należącym do znamion tego przestępstwa – jest narażenie człowieka na bezpośrednio niebezpieczeństwo utraty życia lub skutków dla zdrowia pracownika, mających postać obrażeń ciała określonych w art. 156 KK. Zatem skutek ten wyraża się w samym już zaistnieniu stanu bezpośredniego, realnego narażenia na niebezpieczeństwo tych dóbr, choćby odłożonego w czasie. Chodzi bowiem o sytuację niebezpieczną, a nie o czasową bliskość skutku mającego nastąpić w wyniku rozwoju tej sytuacji, jak również o zachowania, które stwarzają rzeczywiste

zagrożenie dla życia lub zdrowia, a więc wywołują wysokie prawdopodobieństwo nastąpienia tego skutku w stwierdzonych okolicznościach faktycznych.

Opisany skutek zaniechania wykonania obowiązków gwarantujących jego nienastąpienie wyraża się zarówno w wywołaniu stanu zwiększającego owo niebezpieczeństwo, jak i w utrzymaniu tego stanu, jako że – niezależnie od tego, czy zachowanie sprawcy ma charakter umyślny czy nieumyślny – na sprawcy ciąży obowiązek podjęcia wszelkich zachowań zmierzających do obniżenia stopnia konkretnego niebezpieczeństwa dla dobra prawnego w chwili, gdy jego obowiązek zaktualizował się.

Oczywiście między naruszeniem przez osobę odpowiedzialną konkretnego obowiązku z zakresu bhp (reguły ostrożności) a nastąpieniem opisywanego skutku musi istnieć związek.

Można przyjąć go

wówczas, gdy da się powiedzieć, że wykonanie obowiązku zapobiegłoby lub w istotny sposób zmniejszyło stopień omawianego niebezpieczeństwa.

Oceniając ów związek, należy także brać pod uwagę możliwe przyczynienie się pracownika do powstania zagrożenia, zwłaszcza jeżeli owo przyczynienie się również nosiło cechy naruszenia obowiązków wynikających z zasad bhp.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy trzeba stwierdzić, że gdyby oskarżeni R. S. (1) i R. S. (2) stworzyli odpowiednią, zgodną z przepisami i zasadami BHP procedurę rozładunku konstrukcji stalowych, zaraz po tym jak zawarli umowę przechowania, niczym doszło do transportowania na teren ich zakładu tych niestandardowych towarów, w istotny sposób zmniejszyliby

stopień
niebezpieczeństwa
zaistnienia
przedmiotowego
wypadku. Swoimi
zaniechaniami
doprowadzili do
powstania sytuacji
charakteryzującej
się wystąpieniem, w
nieuchronny sposób,
bez jej dalszego
dynamizowania,
takiej skali
zagrożenia dla życia
lub zdrowia
człowieka, jaką ujęto
w art. 220 & 1 k.k.
(podobny pogląd
Sądu Najwyższego
wyrażony w
postanowieniu z
dnia 06.05. 2015
roku sygn. akt IV KK
33/15, Legalis).

Oskarżeni R. S. (1)
i R. S. (2) jako
sprawcy czynu z
art. 220 & 1 k.k.
swoją winą umyślną
w postaci zamiaru
ewentualnego,
obejmowali nie
tylko niedopełnienie
obowiązków
wynikających z
odpowiedzialności
za bezpieczeństwo i
higienę pracy, lecz
również będące tego
skutkiem narażenie
pracowników na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utrąty życia lub
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu. Godzili
się bowiem, poprzez
zaniechanie

opracowania
procedur
postępowania z
rozładunkiem stali
konstrukcyjnej, że
do takiego stanu
bezpośredniego
narażenia dojdzie,
jeśli pracownicy
nieprzygotowani do
wykonywania takich
zadań przystąpią do
ich realizacji.

Nietrafny jest zatem
pogląd apelanta ,
że pisemne motywy
zaskarżonego
wyroku wskazują na
nieumyślne
popęlnienie czynu.
z art. 220 & 2
k.k..Dodać jedynie
trzeba, że dalszy
skutek naruszenia
przez oskarżonych
R. S. (1) i R. S.
(2) reguł ostrożności
w postaci obrażeń
ciała S. M. i B. M.
objęty jest ich winą
nieumyślną, gdyż
obaj wymienieni
oskarżeni przy
zachowaniu
należytej
staranności mogli
przypuszczać, że do
powstania skutków
w zakresie zdrowia
pracowników
dojdzie, jeśli ci
znajdą się i będą
przebywali w strefie
niebezpiecznej
wygenerowanej
przez
nieuprawnione
przeciąganie wiązki
płaskowników

stalowych - długich i ciężkich.

Nie może podlegać akceptacji stanowisko skarżącego, że zachowanie osób pokrzywdzonych - S. M. i B. M., polegające na wkroczeniu w strefę przemieszczania się płaskowników, a więc naruszających swoim zachowaniem podstawowe i oczywiste zasady bezpieczeństwa, było jedyną przyczyną zaistniałego stanu zagrożenia, które w związku z upadkiem płaskowników na ziemię zmaterializowało się, wyrządzając szkodę na zdrowiu tych osób.

Kluczowym znamieniem jest pojęcie bezpośredniości niebezpieczeństwa (analogicznie jak w przypadku przestępstwa z art. 160 & 1 k.k.). Oznacza ono, że pomiędzy stanem wywołanym przez oskarżonych a owym bezpośrednim niebezpieczeństwem nie może dochodzić już do żadnej ingerencji ani włączenia żadnych

dodatkowych intencjonalnych czynników. Zatem jeśli do wywołania bezpośredniego niebezpieczeństwa o jakim mowa w art. 220 & 1 k.k. musi dojść jeszcze jakiś inny, nie wywołany przez naruszenie przez pracodawcę zasad BHP czynnik zewnętrzny, nie będący naturalną konsekwencją wcześniej wywołanego stanu, to dopiero wówczas nie może być mowy o niebezpieczeństwie bezpośrednim.

Tymczasem w rozważanym stanie faktycznym owo narażenie na bezpośrednie niebezpieczeństwo było naturalną konsekwencją zaniechanych przez oskarżonych obowiązków stworzenia procedur postępowania w trakcie rozładunku stali konstrukcyjnej i żaden dodatkowy czynnik zewnętrzny nie był konieczny do wywołania owego stanu narażenia. Natomiast przyczynienie pokrzywdzonych (nieumyślne) zostało wzięte pod uwagę przy wyborze

reakcji
prawnokarnej za
popelniony czyn
(odstąpienie od
skazania i karania
poprzez warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego).

Nie da się też
obronić poglądu
skarżącego, jakoby
oskarżeni stwarzając
odpowiednią
strukturę
organizacyjną
poprzez powierzenie
nadzoru nad
wykonywaniem prac
specjalisty BHP I.
K. (1) dyrektorowi
zakładu (...) i
pracownikowi działu
kadr A. K.,
zobowiązanie
kierownika M. K.
(2) do sprawdzania
wiedzy pracowników
w zakresie
załadunku i
rozładunku,
zobowiązanie działu
kadr do
uzupełnienia kart
opisu stanowiska o
czynności
obejmujące
rozładunek
materiałów
nietypowych,
zobowiązanie na
długo przed
zdarzeniem I. K. (1)
do interesowania się
jakie nowe czynności
będą wykonywane
na terenie zakładu
w celu opracowania
dla tychże nowych

procedur, stworzyli strukturę organizacyjną, zapewniającą wymagany poziom bezpieczeństwa, a zatem nie można im przypisać odpowiedzialności za ewentualne błędy lub niedopatrzenia poszczególnych osób zaangażowanych w jej funkcjonowanie.

Sąd pierwszej instancji słusznie przyjął powołując się na art. 207 k.p., że na zakres odpowiedzialności pracodawcy nie wpływają obowiązki pracowników w dziedzinie BHP oraz powierzenie wykonywania zadań służby BHP specjalistom spoza zakładu pracy, o których mowa w art.237 kp, natomiast zgodnie z § 2 tego artykułu pracodawca jest obowiązany chronić zdrowie i życie pracowników przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy przy odpowiednim wykorzystaniu osiągnięć nauki i techniki. Co istotne, zaniedbanie obowiązku zapewnienia pracownikom

<p>bezpiecznego stanowiska pracy uzasadnia odpowiedzialność pracodawcy na zasadzie winy (zob. wyr. SA w Szczecinie z 27.2.2014 r., III APa 14/13, Legalis).</p> <p>Powyższe rozumowanie jest tym bardziej przekonujące, gdy się nadto zważy na uzupełniające zeznania świadka I. K. (1) złożone w postępowaniu odwoławczym, że przed wypadkiem przy pracy nie był informowany przez oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) ani też przez żadnego z ich pracowników, o zawarciu umowy przechowania stali konstrukcyjnej, a wizytując zakład w ramach swoich obowiązków nie zaobserwował transportów i rozładunku towarów wielkogabarytowych ani też magazynowania takich na jego obszarze.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych R. S.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>(1) i R. S. (2) od zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, z uwagi na brak znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 414 & 1 k.p.k. w zw. z art. 17 & 1 pkt. 2 k.p.k.</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wyrok jest słuszny, zarzuty apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie. Brak było podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:</p> <p>a. art. 193 k.p.k. poprzez oparcie przekonania na opinii sporządzonej przez biegłego niewłaściwej specjalności,</p> <p>b. art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonych o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego innej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

specjalności,
względnie o
przesłuchanie
biegłego pomimo
sporządzenia opinii
niejasnej i niepełnej,

c. art. 7 k.p.k.
poprzez:

- zupełne pominięcie
spójnych zeznań
świadców złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym, z
których wynika fakt
pomylenia przez
operatora wózka
widłowego funkcji
prędkości z funkcją
hamulca,

- pominięcie
spójnych zeznań
świadców
dotyczących
naruszenia
obowiązujących
procedur przez
niezwiązanego z
zakładem
oskarżonych
kierowcę, który
dostarczył
niezabezpieczony
ładunek i odmówił
podstawienia
pojazdu w sposób
umożliwiający
bezpieczny
rozładunek,

- pominięcie
spójnych zeznań
świadców oraz
wyjaśnień
oskarżonych, z
których wynika że
S. S. znalazł się
w okolicznościach
wypadku

przypadkowo, nie natomiast jako osoba uprawniona przez właścicieli zakładu do wydawania pracownikom poleceń,

- pominięcie zeznań M. K. (2), z których wynika fakt przeprowadzenia kompleksowych szkoleń rozładunkowych przed datą zdarzenia,

- oparcie przekonania sądu pierwszej instancji na oględnych wypowiedziach pracownika D. Kadr A. K., która w postępowaniu przygotowawczym, oświadczyła, że nie było szkoleń z rozładunku dłużycy mimo tego, że - jak wynika ze spójnych zeznań świadków - nie znała dokładnego przedmiotu szkoleń BHP i stanowiskowych prowadzonych w zakładzie oskarżonych,

- całkowite pominięcie faktu wprowadzenia oskarżonych w błąd przez specjalistę do spraw BHP I. K. (1), który zobowiązał

się do zapewnienia wszystkich form instruktażu w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, jakie okażą się konieczne ze względu na przedmiot działalności, nie wyłączając szkoleń stanowiskowych, zapewniając że umowa jest w powyższym zakresie wykonywana,

- oparcie przekonania sądu pierwszej instancji na protokole kontroli przeprowadzonej przez Inspektora Pracy w warunkach braku dokumentacji związanej z przedmiotem sprawy, która - jak wykazała obrona - została zabrana przez funkcjonariuszy policji przed rozpoczęciem przez niego czynności kontrolnych,

- pominięcie w rozumowaniu sądu pierwszej instancji treści umowy łączącej zakład oskarżonych z podmiotem (...) Dom W. G. , z której obrońca oskarżonych wywodził istotną w sprawie okoliczność,

	<p>że czynności rozładunkowe w ogóle nie były obowiązkiem zakładu oskarżonych , a tym samym nie były wykonywane na ich odpowiedzialność,</p> <p>- sprzeczność wyroku z uzasadnieniem, gdyż za podstawę prawną skazania przyjęty został art. 220 & 1 k.k. a w pisemnych motywach orzeczenia sąd pierwszej instancji przypisał oskarżonym nieumyślne popełnienie czynu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Powierzenie przez prokuratora na etapie postępowania przygotowawczego analizy przedmiotowego wypadku przy pracy pod kątem przyczyn jego zaistnienia i wszystkich innych kwestii szczególnie zakreślonych tezą dowodową, istotnych dla rozstrzygnięcia, wymagających wiadomości specjalnych -</p>				

informacji specjalistycznych z dziedziny budownictwa , wykraczających poza ogólnie dostępną wiedzę ogólną i prawniczą, biegłemu z zakresu BHP w budownictwie i akceptacja takiego wyboru przez sąd merytoryczny, nie budzi zastrzeżeń sądu odwoławczego. Budownictwo jest bowiem pojęciem o szerokim zakresie znaczeniowym.

Budownictwo jako dział gospodarki obejmuje wznoszenie, konserwacje, remontowanie i rekonstrukcje budowli. W budownictwie współdziałają inwestorzy, projektanci budowli (architekci, konstruktorzy), producenci i dostawcy materiałów i wyrobów budowlanych oraz wyposażenia, wykonawcy budowli, przedsiębiorstwa transportowe, bazy sprzętowo-produkcyjne.

Produkcja budowlana (budowanie) obejmuje procesy

produkcyjne
przebiegające w
wytwórnich
materiałów i
elementów
budowlanych oraz w
bazach i warsztatach
wytwórczych oraz
procesy budowlane
(realizacyjne)
przebiegające na
placu budowy.

Tak więc transport
materiałów
budowlanych i ich
rozładunek, w tym
przy wykorzystaniu
wózków
jezdniowych
podnośnikowych z
mechanicznym
napędem
podnoszenia
zaliczanych do
urządzeń transportu
bliskiego zwanych w
skrótce (...) (jak
w przedmiotowej
sprawie) to
jeden z elementów
składowych szeroko
pojętej działalności
budowlanej,
pozostającej w
zakresie
kompetencji
specjalisty z
dziedziny
bezpieczeństwa i
higieny pracy w
budownictwie.

Swoich uprawnień
i umiejętności do
badania zaistniałego
na terenie Zakładu
(...) (...) (...)
SPÓŁKA JAWNA
wypadku przy
rozładunku

płaskowników stalowych, nie kwestionował także wyznaczony biegły Sądu Okręgowego w Łodzi z zakresu BHP w zakresie budownictwa powszechnego i komunalnego oraz budownictwa przemysłowego.

Spełniony został zatem, wbrew stanowisku apelanta, wynikający z art. 193 & 1 k.p.k. wymóg powinności powołania przez organ procesowy biegłego z zakresu tej specjalności, która jest najbardziej odpowiednia ze względu na rodzaj i charakter okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wymagających ustalenia w oparciu o wiadomości specjalne.

Sąd rejonowy nie uwzględniając wniosku dowodowego obrony o uzupełniające przesłuchanie biegłego z zakresu BHP ewentualnie powołanie innego biegłego z zakresu urządzeń transportu bliskiego słusznie uznał, że zmierza on do przedłużenia

postępowania.

Zasięgnięcie opinii uzupełniającej czy też opinii innego biegłego jest bez reszty regulowane treścią przepisu art. 201 k.p.k. (ten też przepis należało powołać w podstawie prawnej rozważanego postanowienia a nie art. 170 & 1 k.p.k.). Oznacza to, że strona domagająca się powołania tego samego lub innego biegłego musi wykazać, iż dotychczasowa opinia jest niepełna lub niejasna albo że zachodzi sprzeczność wewnętrzna w samej opinii, a tego obrońca oskarżonych zarówno we wniosku dowodowym, jak i w złożonej apelacji nie wykazał.

Argumentacja

środka

odwoławczego

sprowadza się

bowiem do

kwestionowania

kompetencji autora

wydanej na potrzeby

niniejszego

postępowania opinii

poprzez wskazanie,

że te są zbyt ogólne

i niewystarczające

do wypowiedzenia

się w zakresie

prawidłowości

ustalania i wdrażania procedur BHP w jednostce zakładowej, a w szczególności procedur jakie powinny być zachowane w przypadku eksploatacji urządzeń transportu bliskiego.

Tymczasem, jak już zostało powiedziane, opiniujący posiada rzetelne przygotowanie specjalistyczne w swojej dziedzinie, jak również pewną wiedzę na temat prawa pracy. Innymi słowy posiada wiedzę profesjonalną, czyli wykazuje się znajomością reguł szczegółowych swojej dyscypliny i umiejętnością ich stosowania.

Nie jest trafny zarzut niejasności sporządzonej przez niego opinii.

Jasność opinii ma związek ze sferą argumentacyjną jej części sprawozdawczej.

Opinia jest "niejasna" wówczas, gdy organ procesowy nie może zrozumieć rozumowania biegłego, jeśli nie jest dlań jasne,

jakie biegły w ogóle
zajmuje stanowisko,
jeśli poglądy
biegłego są
niespójne a tezy
wieloznaczne (post.
SN z 27.9.2006
r., IV KK 330/06,
OSNwSK 2006, Nr
1, poz. 1822; S.
Kalinowski, Opinia
biegłego w
postępowania
karnym, Warszawa
1972, s. 242–244;
wyr. SA w Krakowie
z 6.11.2008 r., II AKa
160/08, KZS 2008,
Nr 12, poz. 37).

Niejasność opinii
odnosi się zatem do
sposobu
sformułowania jej
wywodów, który nie
pozwala organowi
procesowemu na
zrozumienie
wyrażonych w niej
ocen i poglądów,
a także sposobu
dochodzenia do
nich przez biegłego,
zwłaszcza, gdy biegły
posługuje się
nielogicznymi
argumentami (post.
SN z 20.4.2016 r., III
KK 132/16, Legalis;
post. SN z 4.11.2015
r., III KK 122/15,
Legalis; wyr. SA
we Wrocławiu z
26.8.2015 r., II AKa
196/15, Legalis; wyr.
SA w Krakowie z
17.12.2014 r., II AKz
453/14, Legalis; wyr.
SA w Krakowie z
7.5.2015 r., II AKa

64/15, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 18.2.2009 r., II AKa 1/09, KZS 2009, Nr 3, poz. 31;). Ponadto, za opinię niejasną przyjmuje się też taką, kiedy jej wnioski końcowe są nielogiczne, niewłaściwe lub łączą się z takimi zastrzeżeniami, że nie można wręcz ustalić ostatecznego poglądu biegłego, względnie jest on niezrozumiały lub końcowe wnioski nie znajdują oparcia w przeprowadzonych badaniach.

Tymczasem rozważana opinia jest czytelna i wyrazista.

Jednoznacznie precyzuje jakie przepisy i normy BHP oskarżeni R. S. (1) i R. S. (2) jako pracodawcy naruszyli w związku z wypadkiem przy pracy na terenie Zakładu (...) (...) (...) SPÓŁKA JAWNA, jakiemu ulegli: S. M. - pracownik ich zakładu i (...) - kierowca zestawu ciężarowego pojazdów, zatrudniony przez współpracującą z nimi Grupę (...) w P. oraz wypowiada się na temat narażenia pokrzywdzonych na

bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu na
skutek
niedopełnienia
ciężących na
oskarżonych
obowiązków. Wbrew
sugestii obrony
opinia ta nie wkracza
w kompetencje
biegłego z zakresu
medycyny sądowej,
którego z kolei
rolą było ustalenie
rodzaju i stopnia
obrażeń doznanych
w wypadku przy
pracy przez
pokrzywdzonych,
mechanizmu i
okoliczności
powstania tychże,
ich kwalifikacji
prawnokarnej oraz
czy stwierdzone
obrażenia i sposób
oraz okoliczności ich
powstania naraziły
pokrzywdzonych na
wystąpienie skutków
z art. 156 k.k. lub na
utratę życia.

Powodem uznania
niejasności opinii
nie może być,
wbrew stanowisku
apelanta, zawarte w
niej sformułowanie
" bezpośredni wpływ
" użyte przy
okazji rozważań czy
naruszenie
obowiązków
pracodawcy z
zakresu BHP
doprowadziło do

sytuacji narażenia pracowników na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Rolą biegłego nie jest rozstrzygnięcie sprawy, a jedynie dostarczenie fachowych, specjalistycznych wiadomości, wyrażonych w postaci przypisanego wymogami prawa środka dowodowego, poddawanego następnie zbadaniu i ocenie przez sąd. Opinia biegłego jest podstawą do wyciągnięcia pewnych wniosków w sprawie przez organ orzekający, a kwestia wspomnianego sformułowania należy do ocen prawnych należących do sądu a nie biegłego.

Chybiony jest też zarzut niepełności opinii. Ta udzieliła przecież odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które ten zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i

udostępnionych mu materiałów dowodowych, mógł oraz powinien wypowiedzieć się, uwzględniła wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności oraz przedstawiła uzasadnienie wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Sugestia obrony jakoby opierała się ona na niepełnym materiale dowodowym bazuje na błędnym założeniu o zagubieniu na etapie postępowania przygotowawczego dokumentów o kluczowym znaczeniu, dobrowolnie wydanych przez dział kadr zakładu oskarżonych, w postaci akt osobowych S. M., B. M. i S. S. oraz powiązaną z nimi oceną ryzyka zawodowego na zajmowanych przez nich stanowiskach.

Tymczasem załączniki stanowiące pełną dokumentację pracowniczą pogrupowaną w tecki oznaczone literami od A do G (w liczbie 7) i tecki obejmujące akta osobowe oznaczone

os. 2 - 5 (w liczbie 4), stanowiące materiał rzeczowy zabezpieczony w przedmiotowej sprawie, zostały przekazane biegłemu do opiniowania i jak wskazuje uważna lektura opinii (karta 175 - 177, 253 - 256, 257 -258,274, 275) podlegały analizie i ocenie przez jej autora, po czym zostały zwrócone prokuratorowi wraz z aktami sprawy i wydaną opinią (pismo biegłego karta 169 akt). Natomiast wniesiony do sądu akt oskarżenia powoływał się, wskazywał na wszystkie rozważane załączniki (karta 614 odwrót), a pismo przewodnie Prokuratury Rejonowej w Opocznie, przedstawiające do dyspozycji Sądu Rejonowego w Opocznie akta sprawy zawierało informację o przekazaniu tychże w liczbie III tomów oraz załączników wymienionych w akcie oskarżenia w liczbie 11 teczek (odezwa karta 627 akt).

Powyższe wskazuje, że rozważana opinia nie pomija dowodów, które miały znaczenie dla jej opracowania i opiera się na wystarczającym, a więc kompletnym materiale dowodowym.

Konstatacji tej nie może zmienić wskazywana przez obronę okoliczność przeprowadzenia oględzin miejsca zdarzenia bez udziału biegłego dysponującego wiedzą specjalistyczną w zakresie warunków jakie powinny spełniać urządzenia transportu bliskiego i dopuszczalnych sposobów wykorzystania takich urządzeń. Oczywiście idealnym rozwiązaniem byłoby dokonanie tej czynności procesowej z udziałem podmiotu fachowego, profesjonalisty z wykształceniem i doświadczeniem w dziedzinie problematyki, której przedmiotowy wypadek przy pracy, którego wiedza byłaby niewątpliwie pomocna już w początkowej fazie

procesu na etapie czynności sprawdzających.

Trudno jednak upatrywać w tej absencji przyczyny podważającej prawidłowość oględzin, mających przecież za zadanie wstępne wyjaśnienie przyczyn zaistniałego zdarzenia, niezwłocznie po jego zgłoszeniu i ustalenie czy zachodzi podejrzenie popełnienia przestępstwa. Jeśli zaś opiniujący na znacznie późniejszym etapie śledztwa widziałby potrzebę osobistego zapoznania się z miejscem zdarzenia, mógłby przed wydaniem opinii wnioskować o przeprowadzenie eksperymentu procesowego.

Sąd pierwszej instancji był uprawniony czynić ustalenia faktyczne i dokonywać ocen prawnych w oparciu o dokumentację opatrzoną numerem sprawy (...), zgromadzoną w postępowaniu prowadzonym przez Inspektora Pracy Państwowej Inspekcji Pracy

Okręgowego
Inspektoratu Pracy
w Ł. Oddział w P..
Wbrew stanowisku
skarżącego nie
sposób dopatrzeć się
nieprawidłowości w
tymże z powodu
niedysponowania
przez
kontrolującego
dokumentacją
osobową, z uwagi
na jej zabezpieczenie
przez policję.

Otóż w dniu 4
października 2016
roku do sprawy
karnej zatrzymane
zostały wyłącznie
akta osobowe S.
M. (protokół
zatrzymania rzeczy
karta 4 - 6). Jak
wynika natomiast z
protokołu kontroli
Inspektora Pracy
Państwowej
Inspekcji Pracy
Okręgowego
Inspektoratu Pracy
w Ł. Oddział w
P. (karta 64 -
67) w ramach
prowadzonych
czynności
ustalających
okoliczności i
przyczyny wypadku
kontrolą objęto akta
osobowe wybranych
pracowników
zakładu i ocenę
ryzyka zawodowego
na wybranych
stanowiskach pracy,
w tym na stanowisku
na którym
odnotowano

wypadek. Natomiast w dniu 12 października 2016 roku kontrolujący pozyskiwał w Prokuraturze Rejonowej w Opocznie dane o poszkodowanym S. M. pochodzące z jego akt osobowych. Jak wynika z jego zeznań (karta 123 - 125) zapoznawał się z tymi aktami osobiście stawiając się w Prokuraturze Rejonowej w Opocznie.

W tym stanie rzeczy nieuprawnione jest stanowisko skarżącego jakoby inspektor przyjął niekorzystne dla oskarżonych założenie, że dokumentacja osobowa nigdy nie została stworzona.

Sąd rejonowy nie uchybił określonej przepisem art. 7 k.p.k. zasadzie swobodnej oceny dowodów dokonując oceny zeznań świadków A. K., M. K. (2) i I. K. (1).

A. K. zatrudniona przez oskarżonych na stanowisku specjalisty do spraw kadrowo - księgowych, sprawująca czynności

nadzorujące
przestrzeganie
przepisów BHP i
Prawa Pracy na
terenie Zakładu
(...) (...) (...)
SPÓŁKA JAWNA
(zeznania karta 119
- 121), zwłaszcza po
rozszerzeniu zakresu
jej obowiązków o
czynności realizacji i
nadzoru BHP (karta
158), była z
uwagi na charakter
wskazanych
obowiązków dobrze
zorientowana w
podnoszonej przez
nią podczas zeznań
kwestii nie
wydzielenia
stanowiska
związanego z
rozładunkiem
towarów o dużych
gabarytach i nie
rozszerzenia oceny
ryzyka zawodowego
wiążącego się z
rozładunkiem
dłużycy dla
pracowników już
zatrudnionych. Z
jej wypowiedzi,
z wyjaśnień A.
A. (przeczącego
odbyciu szkoleń
dotyczących
czynności
rozładunkowych
stali
konstrukcyjnej)
oraz w oparciu
o dokumentację
pracowniczą A. A.,
S. M. i S. S.,
sąd merytoryczny
słusznie wywiódł,
że nie były

przeprowadzane szkolenia w zakresie rozładunku, przemieszczania i magazynowania dłuźcy. Odmienne stanowisko w tej kwestii M. K. (2) prezentowane w toku rozprawy głównej nie znalazło potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej zabezpieczonej w początkowej fazie procesu, ani też w dokumencie złożonym w postępowaniu rozpoznawczym zatytułowanym "Potwierdzenie odbycia szkolenia" datowanym na dzień 13 -14.04.2015 roku w temacie placów magazynowych, załadunku i rozładunku samochodów (co nie jest przecież równoznaczne z takimi czynnościami w odniesieniu do towarów wielkogabarytowych).

Niewystępowanie tego ostatniego dokumentu w aktach pracowniczych zabezpieczonych w śledztwie, stawia pod znakiem zapytania wiarygodność ostatniego z wymienionych co do przeprowadzania

przez niego jako kierownika zakładu uprawnionego do sprawdzania wiedzy pracowników z załadunku i rozładunku towarów, szkoleń stanowiskowych przy rozładunku dłużycy. Osłabiają ją również zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, z punktu widzenia których nie sposób znaleźć uzasadnienia dla przeprowadzania szkoleń stanowiskowych przy rozładunku dłużycy w sytuacji niepowierzenia któremukolwiek z pracowników zakładu takowych zadań wpisanych do zakresu obowiązków i zaniechania opracowania ryzyka zawodowego dla takiego rodzaju zadań poprzez wskazanie zagrożeń z nimi związanych. Zważyć należy, że zgodnie z kartą szkolenia wstępnego ramowy program instruktażu stanowiskowego obejmuje:

- przygotowanie pracownika do wykonywania określonej pracy, w tym w szczególności

omówienie warunków pracy, omówienie zagrożeń występujących przy określonych czynnościach na stanowisku pracy, wyników oceny ryzyka zawodowego związanego z wykonywaną pracą, sposobów ochrony przed zagrożeniami oraz zasad postępowania w razie wypadku lub awarii, przygotowanie wyposażenia stanowiska roboczego do wykonywania określonego zadania,

- pokaz przez instruktora sposobu wykonywania pracy na stanowisku pracy zgodnie z przepisami i zasadami BHP, z uwzględnieniem metod bezpiecznego wykonywania poszczególnych czynności i ze szczególnym zwróceniem uwagi na czynności trudne i niebezpieczne,

- próbne wykonanie zadania pod kontrolą inspektora,

- samodzielną pracę pracownika pod nadzorem instruktora,

- omówienie i ocenę przebiegu wykonywania pracy przez pracownika.

Wyjaśnienia A. A.
- operatora wózka widłowego przeczą odbyciu szkoleń dotyczących czynności rozładunkowych stali konstrukcyjnej, a potwierdzeniem zgodności jego twierdzeń z rzeczywistym stanem rzeczy jest sporządzenie dopiero po wypadku w dniu 06. 12 2016 roku Aneksu - Karty oceny ryzyka zawodowego - prace przy rozładunku konstrukcji stalowych (karta 15 - 18 załącznika E - ocena ryzyka zawodowego na stanowisku kierowca wózka widłowego).

Sąd pierwszej instancji prawidłowo także ocenił zeznania świadka I. K. (1), który współpracując z firmą oskarżonych na podstawie umowy z dnia 01. 09. 2009 roku o świadczenie pracy w dziedzinie BHP potwierdził okoliczność prowadzenia szkoleń wstępnych ogólnych (ważnych

do 1 roku)
oraz okresowych
ogólnych (ważnych
do 3 lat)
a nadto zaprzeczył
prowadzeniu
szkoleń
stanowiskowych
(tzw. instruktażu
stanowiskowego),
nie należących do
jego obowiązków,
do przeprowadzania
których uprawnieni
byli doświadczeni
zawodowo
pracownicy
zakładu .W toku
uzupełniającego
przesłuchania na
rozprawie
apelacyjnej świadek
zaprzeczył aby był
informowany przez
oskarżonych R. S.
(1) i R. S. (2), czy
też przez kogoś
z ich pracowników,
o zawarciu umowy
przechowania stali
konstrukcyjnej oraz
podał, że przed
zaistnieniem
przedmiotowego
wypadku przy pracy
wizytując zakład
tychże w ramach
swoich obowiązków
nie zaobserwował
transportów i
rozładunku towarów
wielkogabarytowych
ani też
magazynowania
takowych na jego
obszarze.

Wobec powyższego
bezpodstawne jest
twierdzenie

skarżącego jakoby specjalista do spraw BHP I. K. (1) wprowadził oskarżonych w błąd, gdyż nie wykonał swojego zobowiązania do zapewnienia wszelkich form instruktażu w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, jakie okazały się konieczne ze względu na przedmiot działalności, nie wyłączając szkoleń stanowiskowych, choć zapewniał że umowa jest w tym zakresie wykonywana.

W ocenie sądu odwoławczego nie można odmówić słuszności twierdzeniom świadka, że ze względu na charakter wykonywanej na rzecz spółki oskarżonych pracy, a przede wszystkim świadczenie jej w zależności od zaistniałych potrzeb i sporadyczne przebywanie na terenie zakładu, nie posiadał szybkiej i pełnej orientacji co do rozszerzanego zakresu prowadzonej przez nich działalności gospodarczej.

Wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1) (karta 353 - 357) potwierdzają comiesięczne wizytowanie zakładu przez w.w.. Trudno w tej sytuacji wymagać aby podczas takiej jednostkowej wizyty w miesiącu wrześniu 2016 roku (możliwej do odbycia od dnia zawarcia umowy przechowania tj. od 1 września 2016 roku) świadek sam zorientował się w realizacji nowych zadań, zwłaszcza że dostawa towarów wielkogabarytowych miała charakter incydentalny. Opracowanie przez niego nowych procedur w związku z nowymi czynnościami wymagało przekazania mu stosownych informacji, a takowych - zgodnie z depozycjami świadka - nie otrzymał przed wypadkiem z dnia 4 października 2016 roku. Wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1) z rozprawy głównej, o zleceniu na długo przed zdarzeniem I. K. (2) aby dowiadywał się o wykonywane w zakładzie czynności nie są równoznaczne

z twierdzeniem
o informowaniu
świadka przez
oskarżonego, że
rozkładunkowi
podlega dłużycy (jak
wywodzi apelant).
Przyznać trzeba
rację świadkowi,
iż zasady uczciwej
współpracy
wymagają
informowania go o
nowych
przedsięwzięciach
wiążących się z
potrzebą
opracowania
nowych procedur w
związku z nowymi
czynnościami, a
powołane przez
niego
Rozporządzenie
Ministra Gospodarki
i Pracy z dnia 27
lipca 2004 roku w
& 11 ust. 5 w
sprawie szkolenia w
dziedzinie
bezpieczeństwa i
higieny pracy
(załącznik Nr 5
do opinii biegłego
z zakresu BHP
karta 237 - 239)
nie nakłada na
niego obowiązku
prowadzenia
szkoleń
stanowiskowych,
gdyż stanowi że
instruktaż
stanowiskowy
przeprowadza
wyznaczona przez
pracodawcę osoba
kierująca
pracownikami lub
pracodawca, jeśli

osoby te posiadają odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie zawodowe oraz są przeszkolone w zakresie metod prowadzenia instruktażu stanowiskowego.

Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego jakoby z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych wynikało, że S. S. znalazł się w okolicznościach wypadku przypadkowo, a nie jako osoba uprawniona przez właścicieli zakładu do wydawania pracownikom poleceń.

Wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1) (karta 353 - 357) jednoznacznie wskazują, że kierownik zakładu i kierownik zmianowy, a jednym z nich był S. S., monitorowali każdy transport. Kierownik zmianowy sprawdzał towar, dokumentację i pod jego nadzorem dochodziło do rozładunku towaru. Dalej wywiódł, że w tym zakresie było wydane na piśmie polecenie służbowe

aby dokonywać rozładunków towarów niestandardowych pod nadzorem kierownika zmianowego i tak też się stało w tej sprawie.

Sąd rejonowy miał na uwadze, wbrew stanowisku skarżącego, zarówno okoliczność ustawienia samochodu ciężarowego z naczepą przez kierowcę B. M. w sposób powodujący potrzebę przeciągnięcia wiązki płaskowników stalowych po podłodze naczepy do jej brzegu, jak i kontynuowanie przeciągania wiązki przez operatora wózka widłowego A. A. pomimo komendy " stój ", wydanej przez kierującego rozładunkiem S. S., a co za tym idzie nieprawidłowości w zachowaniu obu mężczyzn. Kwestia odmowy przestawienia samochodu przez pierwszego z nich, czy też pomylenia przez drugiego funkcji prędkości z funkcją hamulca, ma drugorzędne znaczenie, a przy

tym nie jest wcale jednoznaczna z punktu widzenia relacji uczestników przedmiotowego zdarzenia, jak twierdzi skarżący.

Stanowisko tego ostatniego jakoby z punktu widzenia prawa cywilnego w przypadku umowy przechowania czynności rozładunkowe nie należały do zobowiązań przechowawcy, a więc nie były obowiązkiem oskarżonych jako właścicieli zakładu i nie były wykonywane na ich odpowiedzialność, jest nie do przyjęcia. Zważyć należy, że skoro pracownicy zakładu oskarżonych przystąpili do wykonania tych czynności i odbywały się one na terenie tego zakładu, to oskarżeni jako jego właściciele przejęli na siebie odpowiedzialność za bezpieczne rozładowanie i przemieszczenie towaru na miejsce przechowywania.

Wniosek

o zmianę
zaskarżonego

zasadny

<p>wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych R. S. (1) i R. S. (2) od zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, z uwagi na brak znamion czynu zabronionego - na podstawie art. 414 & 1 k.p.k. w zw. z art. 17 & 1 pkt. 2 k.p.k.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wyrok jest słuszny, zarzuty apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie. Brak było podstaw do zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanego im czynu.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE</p>			

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
wyrok jest słuszny, apelacja nie zasługuje na uwzględnienie	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 636 & 1 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i sprawstwie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. S. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i sprawstwie		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana